

fremstætte sit Krav for vedkommende kommunale Myndighed. Ifølge Postlov 5te April 1888 § 18 bortfalder Postvæsenets Erstatningspligt i Anledning af bortkomne eller bestadigede Postforsendelser, saavel som dets Forpligtelse til at udbetale Postanvisnings- og Postoprævningsbeløb, naar Krav ikke anmeldes inden en nærmere bestemt Frist; og samme Lovs § 28 sætter en Frist, inden hvilken den maa melde sig, der vil kræve Salgsprovenuet af ubesørgede Genstande, som Postvæsenet har ladet bortfælde. D. L. 3—1—7 foreskriver en kort Frist til at gøre Udsættelser paa et aflagt Regnskab. I Forordning 2den April 1817 §§ 4, 7 og 8 fastsættes en Frist af femten Aar (regnet, i de forskellige Tilfælde, fra nærmere angivne Udgangspunkter), inden hvilken Arvekapitaler, som i Henhold til Forordningens Bestemmelser ere indbetalte i Statskassen, maa kræves af vedkommende; og i Reskript 3dje Februar 1804 og Forordning 11te September 1839 § 17 gives Regler, hvorefter Fordringer paa Overformynderiet i Anledning af der indstaaende Kapitaler bortfalde, naar ingen Rettighedshaver har meldt sig i tyve Aar og vedkommende heller ikke melder sig inden Aar og Dag efter en efter de tyve Aars Udløb værfat Indtællelse. En paa en noget lignende Maade kombineret Frist er foreskrevet i Lov 18de Juni 1870 om Livsforstrings- og Forsørgelsesanstalten af 1871 § 17, 2det Led. I denne Sammenhæng maa ogsaa nævnes Reglerne om præklusivt Proklama.

I Pensjonslovene indeholdes en Del Bestemmelser, hvorefter dels Kravet paa forfaldne Pensjonsbeløb tages, naar de henstaa uhævede i en vis Tid, dels Pensjonsretten i det hele fortabes, naar vedkommende unblader at hævde Pensjonen i et vist Antal Aar; se saaledes Pensjonslov 5te Januar 1851 §§ 7 Nr. 4, 11 Nr. 3 og 14, Lov angaaende Pensionering af Militæretatens Underklasser m. v. af 9de April 1851 § 7 Nr. 4 og sidste Punktum, og § 28, sidste Punktum, Nr. 2, Pensjonslov 24de Februar 1858 §§ 9 Nr. 4, 12 Nr. 3 og 16, Pensjonslov 4de December 1863 §§ 9 Nr. 4, 13 Nr. 3 og 18, Lov (Nr. 135) 20de November 1876 §§ 5 og 13 og Lov (Nr. 136) af samme Dato §§ 7, 16 og 19.

I Norge er den almindelige Forældelsesfrist ligesom her i Landet tyve Aar; og de nærmere Regler herom, som hvile paa den med D. L. 5—14—4 enslydende Bestemmelse i N. L. 5—13—2 og paa en analogisk Anvendelse af denne Artikel, falde i det væsentlige sammen med vor Lovgivnings.

Særlige, navnlig kortere Forældelsesfrister ere opstillede i et Omfang, som meget nær svarer til, hvad der er Tilfældet hos os.

I Sverig var den almindelige Forældelsestid tidligere ligeledes tyve Aar, men blev allerede ved en Forordning af 13de Juni 1800 nedsat til ti Aar; bortset herfra stemme Reglerne om den, som nu findes samlede i en Lov af 4de Marts 1862, i de væsentlige Træk med den danske og norske Rets. I Henseende til den Udstrækning, hvori kortere Forældelsesfrister ere opstillede for enkelte Klasser af Fordringer, stiller Forholdet sig paa en temmelig lignende Maade som i Danmark og Norge; dog gives i Sverig, udenfor det Omraade, som i de to andre Lande dækkes af saadanne, i en Forordning af 28de Juni 1798 en tolv Maaneders Forældelse af visse Kautionsfordringer; derhos har dette Land i længere Tid haft indgaaende Bestemmelser om kort Tids Forældelse af Skatterestancer og Krav paa det Offentlige paa Tilbagebetaling af Afgiftsbeløb, som uretteligt ere opkrævede.

Et Stridt i Retning af Indførelse af en kortere Tids Præskription i større Udstrækning blev i Norge gjort i et Udkast til Lov angaaende Præskription af Gældsfordringer, som i 1847 afgaves af en Kommission, der var nedsat til at udarbejde et Udkast til Lov om Kreditvæsenet; men dette Udkast blev ikke til Lov. Foruden paa Handelsmødet i København i 1888 er Spørgsmaalet om Indførelse af kortere Forældelsesfrister ogsaa blevet diskuteret paa det syvende nordiske Juristmøde, som i 1890 afholdtes i Kjøbenhavn.

Det foreliggende Lovforslag gaar, overensstemmende med det tilsvarende norske Udkast, ud paa for Størstedelen af de Fordringer, paa hvilke nu tyve Aars Fristen finder Anvendelse, at ombytte denne Frist med kortere Frister. Disses regelmæssige Længde er sat, for en Del Fordringer til tre, for de øvrige til ti Aar fra Fordringens Forfaldstid (eller det senere Tidspunkt, da Skyldneren maatte have afgivet en Anerkendelse af Fordringen); samtidigt ere Regler givne om Forlængelse af Fristen i forskellige særlige Kombinationer, i hvilke det vil kunne befrygtes, at der ikke vilde blive levnet Kreditor tilstrækkelig Tid til at faa sin Ret gjort gældende, ifald man — paa samme Maade som Tilfældet er ved den nugældende tyve Aars Frist — vilde fastholde tre eller ti Aars Fristen som ufravigelig. En tilsvarende Beregningsmaade er derhos bragt i Anvendelse ved tyve Aars Fristen, i de